

РЕШЕНИЕ

№ 10276

гр. София, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА СВ. ШИПКОВЕНСКА

при участието на секретаря ПЕТЯ АСП. ПЕТРОВА
като разглежда докладваното от ЕЛЕНА СВ. ШИПКОВЕНСКА Гражданско дело № 20211110134022 по описа за 2021 година

Предявени са за разглеждане главни искове с правно основание чл.415, ал.1, вр. чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.213, ал.1 КЗ /отм./, вр. чл.49, вр. чл.45, ал.1 ЗЗД, съотв. чл.86, ал.1 от Закона за задълженията и договорите и евентуални обратни осъдителни искове с правно основание [чл. 79, ал. 1, пр. 2 ЗЗД](#), вр. [чл. 82 ЗЗД](#).

Първоначалният ищец „ЗАД Армеец“ АД твърди, че на 20.01.2016 г., в гр.София, на общински път, на кръстовището на бул. „Данаил Николаев“ и бул. „Ситняково“ било настъпило пътнотранспортно произшествие /ПТП/, при което лек автомобил „БМВ“, модел „330“, с рег.№СВ 1358 АА, при ляв завой към бул. „Ботевградско шосе“ попаднал в необезопасена дупка на пътното платно. За събитието бил съставен Проткол за ПТП №1618063/20.01.2016 г. на органите на МВР. Собственикът на горепосочения автомобил бил сключил с ищеца договор за застраховка „Каско и злополуки“ по полица №0306X0156197/15.10.2015 г. След събитието, във връзка с подадено уведомление за щета и в изпълнение на задълженията, произтичащи от сключения застрахователен договор, при ищеца била образувана преписка по щета №10016030101856. Вложените части и материали, както и калкулирания от автосервиза труд за извършения ремонт на автомобила възлизали на 445,80 лева, включително заплатената сума за репатриране на описания автомобил от мястото на ПТП. С платежно нареджане №П 7539760

от 26.02.2016 г., съотв. с РКО от 18.04.2016 г. ищецът изплатил обезщетение за възстановяване на увредения автомобил, и сума за репатриране на автомобила от мястото на ПТП. Общият размер на застрахователното обезщетение бил в размер на 455,80 лева, включващо и 10,00 лева ликвидационни разноси по претенцията. Ищецът твърди, че пътят, по който се е движил процесния автомобил при настъпване на пътно-транспортното произшествие, е част от общинската пътна мрежа, за поддържането на която отговаря Столична община. С регресна покана, получена на 12.05.2016 г., ищецът поканил ответника да му възстанови застрахователното обезщетение, но ответникът не изпълнил задължението си. Ето защо, ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 09.04.2021 г. за сумата в размер на 455,80 лева – главница за изплатено от ищеца ЗД „Армеец“ обезщетение по имуществена застраховка „Каско на МПС и злополуки“ на увреден от ПТП лек автомобил „БМВ 330“, с рег. СВ 1358 АА, както и за сумата в размер на 226,40 лева – мораторна лихва. Поради подадено от длъжника възражение, на ищеца било указано, че може да предяви иск за установяване на вземането си, което се изпълнявало с подаването на настоящата искова молба. Ето защо ищецът моли съда да постанови решение, с което да бъде признато за установено, че ответника му дължи процесните суми – сумата от 455,80 лв. – главница за дължимо застрахователно обезщетение по регресна претенция, и сумата от 226,40 лева – мораторна лихва върху главницата за периода от 18.05.2016 г. до 09.04.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 09.04.2021 г., до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноси за заповедното и исковото производство.

Ответникът по първоначалните искове Столична община в срока по чл. 131 ГПК е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове. Релевира възражение за изтекла погасителна давност по отношение на сумата за репатриране на процесния автомобил, която видно от преводно нареждане №П 7539760/26.02.2016 г. била заплатена на 26.02.2016 г. В случая общият 5-годишен срок за претендиране на това вземане на ищеца изтичал на 26.02.2021 г., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение било подадено на 09.04.2021 г. Релевира възражение за изтекла погасителна давност и по отношение на претендираната мораторна лихва за периода от

18.05.2016 г. до 09.04.2018 г. Ответникът оспорва представената застрахователна полица, тъй като положеният от лицето И. В. И. подпис върху полицата значително се различавал от подписа му, положен върху другите представени по делото документи. Също така ответникът оспорва механизма на ПТП и фактическата обстановка, посочена в протокола за ПТП. Протоколът бил съставен от служител на МВР, който не бил свидетел на процесното ПТП, в схемата за ПТП липсвали данни и/или визуализация на твърдяната от ищеца неравност. Протоколът бил съставен 2 часа след твърдяното ПТП и било невъзможно да отразява релевантно фактическата обстановка относно настъпилото ПТП, не бил изготвен снимков материал, изискуем съгласно чл.2, ал. 2 от Наредбата за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисия за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд. Ответникът релевира възражение за съпричиняване от водача на МПС на процесното ПТП поради несъобразяване на поведението си с пътната обстановка. Столична община била изпълнила задълженията си по поддържане на пътя в съответствие с нормативната уредба, като сключила с „Пътища и съоръжения“ ЕАД Договор за извършване на дейности по поддържане и текущ ремонт на уличната мрежа и пътните съоръжения на територията на Столична община в зона IV – Район Оборище, Сердика, Подуяне и Нови Искър, за срок от 48 месеца, считано от 27.04.2015 г. Твърди, че дружеството-изпълнител по договора не било изпълнило задълженията си, поради което с Констативен протокол от 27.01.2016 г. Столична община не приела работата на изпълнителя за процесния участък. Моли предявените искиове да бъдат отхвърлени. Претендира разноски.

Ищецът по обратните искиове Столична община твърди, че е нарушена настилката на пътното платно на кръстовището на бул. „Ген. Д. Николаев“ и бул. „Ситняково“ при извършване на ляв завой на бул. „Ботевградско шосе“, за който участък на основание сключен договор между Столична община и „Пътища и съоръжения“ ЕАД е възложено на изпълнителя извършване на дейности по поддържане и текущ ремонт на уличната мрежа и пътните съоръжения на Столична община в зона IV – Район Оборище, Сердика, Подуяне и Нови Искър. Договорът бил за срок от 48 месеца, считано от датата на индекса, а именно 27.04.2015 г. Съгласно т. 1.1.1. и т. 1.2. от

договора, улиците, посочени в Приложение 11, сред които били бул. „Ген. Д. Николаев“ и бул. „Ботевградско шосе“, се поддържали абонаментно – на база показатели на изпълнението за достигане на определеното с договора ниво на поддръжка. Съгласно т. 1.2.3. от договора в обхвата на дейностите на изпълнителя се включвали и дейности по полагане на пътна маркировка, както и отстраняване на проявени дефекти през гаранционните срокове, определени с договора. Уговорено било поддържане на пътя до определено ниво, което включванело дейности по превантивно и текущо поддържане – затваряне на повърхностни пукнатини по пътната настилка, полагане на нов износващ пласт, ремонт на отделни разрушения по пътното платно, отстраняване на отделни деформации и др. Абонаментното обслужване било организирано така, че във всеки един момент изпълнителят има ангажимент да извършва проверка на улиците и да отстранява незабавно възникналите повреди. Ищецът поддържа, че третото лице-помагач не било изпълнило задълженията си по договора, което било видно от Констативен протокол от 27.01.2016 г. и Протокол проверка за девети месец, в който било констатирано недостигане на необходимото ниво на обслужване на 13 бр. улици, като по отношение на ниво А (каквото било договореното ниво за поддръжка единствено на бул. „Ботевградско шосе“) било констатирано, че са налице пукнатини. Съгласно т.11.2.3. от договора възложителят не носел отговорност за действията и бездействията на изпълнителя, в резултат на които възникне загуба или нанесени вреда/щета на каквото и да било имущество, вследствие изпълнение предмета на договора. В тази връзка ищецът по обратните иски поддържа, че „Пътища и съоръжения“ ЕАД не било изпълнило задълженията си по поддръжка на бул. „Ботевградско шосе“ и осигуряване на безопасно движение, поради което моли съда, в случай че бъдат уважени главните иски срещу Столична община, посоченото дружество „Пътища и съоръжения“ ЕАД да бъде осъдено да му заплати сумата от 682,20 лв., явяваща се сбор от сумите, претендирани по главните иски в размер на 455,80 лева - главница по изплатено застрахователно обезщетение, и сумата от 226,40 лева – мораторна лихва върху главницата за периода от 18.05.2016 г. до 09.04.2021 г.

Привлеченото от ответника по първоначалните иски трето лице-помагач и ответник по обратните иски – „Пътища и съоръжения“ ЕАД е подал писмен отговор, с който ги оспорва като неоснователни. Поддържа, че

дружеството добросъвестно е изпълнявало задълженията си по договора. Наред с това оспорва механизма на процесното ПТП и причинно-следствената връзка, както и наличието на валидно възникнало застрахователно правоотношение. Поддържа, че абонаментната поддръжка на булевардите била приета от ответника. На 21.12.2015 г., преди настъпване на процесното ПТП била извършена месечна инспекция, при която било установено, че пътното платно на бул. „Ботевградско шосе“, от бул. „Ситняково“ до ул. „Витиня“ отговаряла на изискванията за експлоатация и абонаментната поддръжка на булеварда била приета. Същото се отнасяло и за бул. „Ген. Д. Николаев“. Поддържа, че възложителят по договора – Столична община не бил изпълнил задължението си писмено да уведоми изпълнителя, в случай че открие улици, булеварди или съоръжения, където критериите за нивото на поддръжане не са изпълнени съгласно т. 9.1.2 от договора, което от своя страна също потвърждавало, че на 20.01.2016 г. на мястото на процесното ПТП не е имало неравност (дупка). Ето защо, ответникът моли предявените обратни искиове да бъдат отхвърлени.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, по реда на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По отношение на главните искиове:

Изложените от първоначалния ищец „ЗАД Армеец“ АД фактически обстоятелства, от които произтичат претендираните права и формулирания петитум, дават основание на съда да приеме, че е сезиран с претенции с правна квалификация чл.415, ал.1, вр. чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.213, ал.1 КЗ /отм./, вр. чл.49, вр. чл.45, ал.1 ЗЗД и претенция с правна квалификация чл.415, ал.1, вр. чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД. Съгласно [§ 22 ПЗР на КЗ](#) за застрахователните договори, сключени преди влизането в сила на КЗ /01.01.2016 г./, се прилага [част четвърта от отменения Кодекс за застраховането](#) /отм. ДВ бр. 102 от 29.12.2015/, освен ако страните договорят друго след влизането в сила на КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл.213, ал.1, изр.1 КЗ /отм./, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата- до размера на платеното

обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. В разглеждания случай регресното право срещу ответника се основава на чл.49 ЗЗД, регламентиращ отговорността на възложителя за вредите, причинени при или по повод изпълнението на възложена работа. От изложените обстоятелства, на които се основава предявения по делото иск, съдът приема, че е сезиран с главен иск с правно основание чл.213, ал.1 КЗ /отм./, вр. чл.49 ЗЗД за ангажиране гаранционно-обезпечителната отговорност на ответника Столична община за противоправно поведение на лица, на които същият е възложил работа, което поведение се изразява в бездействие за ремонт и поддържане на пътната настилка на общински път. За уважаване на предявения иск ищецът следва да докаже съществуването на валидно застрахователно правоотношение между него и увреденото лице и заплащането на застрахователно обезщетение на увреденото лице /настъпване на суброгацията по чл.213 КЗ /отм./, а също и наличие на визираните в чл. 49 ЗЗД предпоставки по отношение на ответника: противоправно поведение на лица /изпълнители на работа/ при или по повод изпълнението на възложена от ответника работа /без да се установява конкретното лице- изпълнител/, настъпили вреди и причинна връзка между противоправното поведение и вредите. Съгласно разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД доказване на виновно поведение не е необходимо.

Спорните между страните въпроси по същество са свързани със съществуването на валидно застрахователно правоотношение и настъпването на процесното ПТП и твърдените вреди.

Настоящият съдебен състав приема за установено, че на 15.10.2015 г. е бил сключен договор за имуществено застраховане „Каско“, клауза „П – Пълно каско“, Доп. Покритие – „Асистанс“, който има за обект лек автомобил „БМВ“, модел „330“ с рег.№СВ 1358 АА и със срок на застрахователно покритие от 00.00 ч. на 17.10.2015 г. до 23.59 ч. на 16.10.2016 г. Несъмнено е също така, че горепосоченият застрахователен договор е включвал и обезщетяване при настъпването на щети, причинени от пътнотранспортно произшествие /видно от Общите условия на ищеца за застраховка на моторни превозни средства /"Каско"/ – които са представени по делото и са действали към момента на сключване на застрахователния договор и представляват неразделна част от него – виж [чл. 186, ал. 1, изр. 2 КЗ /отм./](#).

Наличието на валидно застрахователно правоотношение се потвърждава от представените по делото уведомление и декларация за щета по застраховка Каско на МПС от 20.01.2016 г., изходящи от застрахования, опис- заключение по щета, доклад по щета и опис и експертиза по претенция от 21.01.2016 г., изходящи от застрахователя, ведно с разходен касов ордер от 18.04.2016 г. за изплатено застрахователно обезщетение от застрахователя, от които неоспорени доказателства се установява, че страните по застрахователния договор са упражнявали права, съответно изпълнявали са задължения по договора за застраховка, поради което съдът намира за неоснователни възраженията на ответника и третото лице помагач за липсата на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Каско“ между застрахователното дружество и собственика на увредения лек автомобил.

Разпоредбата на [чл. 293, ал. 3 ТЗ](#) установява забраната за позоваване на нищожността на договора по отношение на страната, която с поведението си е демонстрирала зачитане на действието на изявленията по сделката. Поведение, от което може да се заключи, че липсва оспорване, е приемането на изпълнението на насрещната страна по договора, какъвто е именно разглеждания случай. И това е така, доколкото от представените писмени доказателства не се установява някоя от страните по договора за застраховка да е оспорила действителността на същия. Напротив, от събраните гласни доказателства чрез разпита на св. И. И. се потвърждава несъмнено сключването на процесния застрахователен договор, както и че свидетелят като застрахован е подал до ищеца уведомление за щета, а ищецът е извършил действия по образуването на щета, определянето на застрахователно обезщетение и престирането на такова в размер на процесната сума. Следователно страните по застрахователния договор, а още по-малко трето за договора лице, каквото е ответникът, не разполага с възражение за нищожност на договора.

В тази връзка следва да бъдат съобразени задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 2а от Тълкувателно решение № 1 от 07.03.2019 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2018 г., ОСТК, според които липса на съгласие по смисъла на [чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД](#), като основание за нищожност на застрахователния договор „Гражданска отговорност“ на автомобилистите,

не е налице в хипотезата на неположен подпис от някоя от страните, поради което и правните последици на тази вид недействителност няма да настъпят. Наистина формалното отсъствие на подпис в застрахователната полица, като несъобразено с императивното изискване за форма на застрахователния договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, установено с [чл. 344, ал. 1 КЗ](#) /респ. [чл. 184, ал. 1 КЗ](#) – отм. /, може да обективира и липсата на съгласие за неговото сключване, но характерът на този договор на абсолютна търговска сделка и разпоредбата на [чл. 343, ал. 2 КЗ](#) /респ. [чл. 183, ал. 2 КЗ](#) – отм. /, дават основание да се приеме, че в сочената хипотеза ще е приложимо правилото на [чл. 293, ал. 3 ТЗ](#). Макар да се отнасят до действителността на застрахователния договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, при липсата на положен подпис от някоя от страните, посочените разяснения на ВКС следва да намерят приложение и в настоящия случай, доколкото договорът за имуществено застраховане /"Каско"/ по правната си същност представлява абсолютна търговска сделка, към която приложение намира посочената разпоредба от ТЗ.

Наред с гореизложеното следва да се отбележи, че от приетата по делото заповед № 29/15.02.2021 г. /л. 136 от делото/ се установява, че застрахователя е отделил за унищожаване застрахователните полици от 2015 г./от която година е и процесната/ поради изтекъл срок на съхранението им. При това положение за ищеца не може да се приложи разпоредбата на [чл. 183 ГПК](#), нито последиците от създаване на пречки за събирането на този документ. Същевременно липсата или наличието на представен оригинал на застрахователна полица по делото, се явява неотносимо, тъй като договорът следва да се счита за валидно сключен предвид последващо извършените действия, потвърждаващи възникването на правоотношението между страните. В този смисъл се налага извода, че е възникнало валидно застрахователно правоотношение между ищеца и увреденото лице.

На следващо място, настоящият състав приема, че събраните в производството писмени доказателства, гласни доказателства чрез разпита на свидетеля И. В. И., които следва да бъдат кредитирани като житейски логични, убедителни и кореспондиращи с останалия доказателствен материал, както и заключението на вещното лице по допуснатата и изслушана съдебна автотехническата експертиза, обсъдени в съвкупност, установяват

деликта и причинната връзка с вредоносния резултат, както и самите вреди.

Съгласно разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в ПТП е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието. Когато между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП и съвместно уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието /чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „б” от закона/, а когато такова съгласие не може да бъде постигнато между участниците в произшествието, те уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания /чл. 123, ал. 1, т. 3, б. ”в” от закона/.

Съответно службите за контрол на МВР имат задължението да посетят мястото на ПТП в случаите, установени в чл. 125 ЗДвП, в т.ч., когато между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него /т. 7/ и когато произшествието е с един участник и моторното превозно средство не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му от произшествието вреди /т. 8/.

На основание чл. 125а, ал. 2 ЗДвП и във връзка с чл. 294, ал. 7 КЗ е издадена Наредба № Из-41 от 12.01.2009 год. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерство на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд /обн., ДВ, бр. 8 от 30.01.2009 год., в сила от 30.01.2009 год./. В този подзаконов нормативен акт са регламентирани видовете документи, които се съставят за настъпило ПТП, а именно: 1/ констативен протокол за ПТП с пострадали лица; 2/ протокол за ПТП с материални щети и 3/ двустранен констативен протокол за ПТП /чл. 2, ал. 1/. Съгласно чл. 5, ал. 1 от наредбата, когато при произшествието са причинени само материални щети, които не възпрепятстват движението на МПС на собствен ход, и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП /приложение № 3/. В случаите, в

които не се изисква задължително посещаване на мястото на пътнотранспортното произшествие от страна на службите за контрол на Министерството на вътрешните работи, а това са случаите извън предвидените в чл. 125 ЗДвП, може да бъде съставен протокол на ПТП при условията на чл. 9 от Наредба № I-167 от 24.10.2002 год. за условията и реда за взаимодействие между контролните органи на МВР, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с моторни превозни средства /обн., ДВ, бр. 103 от 05.11.2002 год., в сила от 06.02.2003 год., отм., бр. 69 от 19.08.2014 год./. В цитираната норма е предвидена възможност за издаване на протокол за ПТП в случаите, когато водачът е уведомил съответната служба на МВР в срок от 24 часа и е подадено писмено заявление в едноседмичен срок за настъпване на събитието, което се разследва от контролните органи, въз основа на което е издава протокол. Съставеният по този ред протокол за ПТП – само по данни на водача на МПС и без посещение на мястото на инцидента от служители на КАТ, съставлява доказателство единствено на авторството на направените пред длъжностното лице изявления на водача, но не и за тяхната вярност, тъй като удостоверените факти относно механизма на произшествието не са възприети лично от съставителя – в този смисъл Решение № 98 от 25.06.2012 г. на ВКС по т. д. № 750/2011 г., II т. о., ТК, постановено по реда на чл. 290 ГПК и съставляващо задължителна съдебна практика.

Същевременно във формираната по реда на чл. 290 ГПК задължителна съдебна практика, обективизирана в Решение № 24 от 10.03.2011 год. на ВКС по т.дело № 444/2010 год., I т. о., ТК, Решение № 85 от 28.05.2009 год. на ВКС по т.дело № 768/2008 год., II т. о., ТК, Решение № 73 от 22.06.2012 год. на ВКС по т.дело № 423/2011 год., I т. о., ТК, Решение № 98 от 25.06.2012 год. на ВКС по т.дело № 750/2011 год., II т. о., ТК и Решение № 15 от 25.07.2014 год. на ВКС по т.дело №1506/2013 год., I т. о., ТК, е прието, че протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими към механизма на ПТП. Когато фактът съставлява волеизявление, направено от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за

лицето, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. Ищецът, който претендира обезщетение за вреди, твърдейки, че е встъпил в правата на увреденото лице, носи тежестта на доказване на механизма на ПТП, поради което той следва да ангажира и други доказателства, когато протоколът за ПТП не удостоверява всички релевантни за механизма на ПТП обстоятелства или преценката им изисква специални знания, които съдът не притежава.

Видно е от направените отбелязвания в процесния протокол за ПТП №1618063 от 20.01.2016 г., че същият е съставен от компетентно длъжностно лице, при посещение на място и в кръга на правомощията му и по установена форма и ред, поради което съдът приема, че той представлява официален свидетелстващ документ, който се ползва с формална и материална обвързваща доказателствена сила, регламентирана от нормата на чл. 179, ал. 1 ГПК, както за направените пред длъжностното лице изявления и извършените пред него действия, така и за възприетите лично от длъжностното лице факти при извършения оглед на място, имащи значение за определяне на механизма на ПТП, а именно относно: участниците в ПТП, местоположението на МПС, констатираните щети, установеното на място състояние на пътното платно, пътните знаци и маркировки. Действително, доколкото в конкретният случай длъжностното лице не е възприело лично и непосредствено настъпването на ПТП, протоколът не се ползва с обвързващата материална доказателствена сила за цялостния механизъм на ПТП. Вписаните в протокола обстоятелства, обаче, които са непосредствено възприети от длъжностното лице при огледа на място /за които протоколът за ПТП се ползва с материалната обвързваща доказателствена сила по чл. 179, ал.1 ГПК/, а именно: отразеното на схемата в протокола местоположение на необезопасената дупка на пътното платно, местоположението на процесното МПС, както и вредите по последното, съдът приема, че в конкретния случай са достатъчни за установяване на пълния механизъм на ПТП. Този механизъм на ПТП се подкрепя и от показанията на разпитания по делото свидетел И. В. И. и се потвърждава и от приетото по делото заключение на САТЕ. Ето защо, настоящият съдебен състав намира за неоснователно оспорването на ответника относно настъпването на ПТП и неговия механизъм, така както е отразен в представения протокол за ПТП. Съвкупният анализ на събраните гласни доказателства и заключението по депозираната АТЕ, които настоящата съдебна инстанция кредитира напълно,

установяват по категоричен начин механизмът на увреждащото произшествие и причинната връзка между произшествието и вредите, за които е изплатено претендираното с иска обезщетение.

От заключението на САТЕ се установява наличието на причинно–следствената връзка между механизма на ПТП, установен с протокола за ПТП и събраните гласни доказателства, както и причинените вреди на застрахования при ищеца лек автомобил. Вещото лице приема изложения в протокола за ПТП механизъм, като уточнява същия в открито съдебно заседание, проведено на 17.06.2022 г. с оглед събраните гласни доказателства чрез разпита на св. И., както и сочи, че настъпилите щети са в причинно–следствена връзка с процесното ПТП. Вещото лице инж. К. Г. е посочил, че причинените щети са в причинно – следствена връзка с процесното застрахователно събитие и последица от него. В този смисъл следва да се приеме, че на 20.01.2016 г., около 20,30 часа, движейки се по бул. „Данаил Николаев“ с посока към кръстовището с бул. „Мадрид“, в самостоятелното пътно платно при нощно време с осветеност от уличното осветление, по хоризонтален пътен участък и мокра асфалтова настилка, при извършване маневра ляв завой към бул. „Ботевградско шосе“ и навлизане в кръстовището, автомобилът е попаднал на необезопасена и несигнализирана дупка върху пътната настилка до трамвайното трасе, и пропаднал с десните си предно и задно колела в нея, което обективно и неизбежно е довело до увреждането му /двете десни колелета: двете гуми и джанти/. Заключение е обосновано и компетентно дадено, поради което СРС му дава вяра и основава правните си изводи въз основа на установените в експертизата факти. Настоящото инстанция кредитира също така показанията на свидетеля И., като почиващи на негови преки и непосредствени впечатления в качеството му на участник в ПТП. Свидетелските показания кореспондират с останалия доказателствен материал по делото, включително протокола за ПТП. Свидетелят посочва, че дупката не е била сигнализирана и описва щетите по лекия автомобил. Ето защо съдът приема за установен по безспорен начин механизма на процесното ПТП и причинната връзка между произшествието и вредите, а именно – че вредите по автомобила са настъпили вследствие попадането му в необозначена и необезопасена дупка на пътя, в резултат на което са настъпили вреди, обезщетени от застрахователя по застраховка „Каско“. Неоснователно е възражението на ответника, че поради липса на снимков

материал, фактите по делото са останали недоказани. В закона няма ограничение на доказателствените средства, които могат да се използват за установяване на правопораждащите иска обстоятелства, като фактическият състав на предявения иск е доказан по делото с други доказателства- писмени и гласни доказателства и заключение на вещо лице.

Не се спори между страните, че пътят, на който е реализираното произшествието, е общински по смисъла на [чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата /ЗП/](#), във вр. чл. 8, ал. 3 от закона, поради което и с оглед разпоредбите на [чл. 19, ал. 1, т. 2](#) и [чл. 31 ЗП](#), следва да се приеме, че задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта му е именно ответникът Столична община. Същата като юридическо лице осъществява дейностите по [чл. 31 ЗП](#) чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай именно бездействието на последните по изграждането, ремонта и поддържането на процесния път е довело и до неизпълнение на задължението по [чл. 31 ЗП](#), поради което ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди, свързани с неизпълнение на задълженията на неговите служители или други изпълнители.

Възражението на ответника за съпричиняване се явява неоснователно. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди /или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т.е. последният да е тяхно следствие/. В частност по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, а доказателствената тежест е била на ответника, че водачът на увредения лек автомобил е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата, свързани със скоростта, поради което при приложението на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, СРС е длъжен да приеме, че няма съпричиняване на вредоносния резултат. Следва да се посочи, че необозначената и несигнализирана дупка не представлява предвидимо препятствие по смисъла на [чл. 20, ал. 2 ЗДвП](#), за да е налице задължение за водача да избира скоростта така, че да може да спре.

Предвид гореизложеното СРС приема, че увреденият има срещу

ответника вземане по чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е заплатил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента.

Ето защо, искът по чл.213, ал.1 КЗ /отм./, вр. чл.49 ЗЗД е установен по основание. По отношение на размера на дължимото обезщетение, съдът приема, че действителната стойност на причинените вреди се съизмерява с пазарната стойност на ремонта за отстраняване на настъпилите по МПС щети. В случая размерът на причинената вреда възлиза на 447,13 лв., в т. ч. сумата от 43,33 лв. за репатриране на автомобила и 10,00 лв. разходи по ликвидация на щетата, което се установява от приетата по делото автотехническа експертиза, в която вещото лице е извършило оценка на щетите по тяхната стойност по средни пазарни цени, която съдът кредитира. В заключението на автотехническата експертиза, което не е оспорено от страните, вещото лице е изчислило причинените вреди по средна пазарна стойност, в т.ч. и сумата от 43,33 лв. за репатриране на автомобила, която отговаря на средно пазарната стойност на този вид услуги. Ето защо искът по чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./, вр. чл. 49 ЗЗД се явява основателен за сумата 447,13 лв., представляваща изплатено застрахователно обезщетение в размер на 393,80 лв., сума за репатриране на автомобила в размер на 43,33 лв. и ликвидационни разноски в размер на 10,00 лв. Върху посочената сума до плащането ѝ, съобразно искането на ищеца, се дължи и законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК /арг. чл. 422, ал. 1 ГПК/ - 09.04.2021 г.

Същевременно неоснователно се явява възражението на ответника за настъпила погасителна давност по отношение на сумата за репатриране на автомобила. За регресните иски, какъвто е и процесният иск с правно основание [чл. 213, ал. 1 КЗ](#) /отм./, важи общата давност по [чл. 110 и следващите ЗЗД](#), а течението ѝ започва от момента на изплащането на застрахователните обезщетения на правоимащите лица /виж т. 14 от ППВС № 7/04.10.1978 г. /. В този смисъл е и последващата константна съдебна практика – Решение № 48 от 30.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 677/2008 г., I т. о., ТК, Решение № 131 от 7.10.2011 г. на ВКС по т. д. № 806/2010 г., I т. о., ТК и Решение № 116/25.10.2010 г. по т. д. № 971/2009 г. на ВКС, I т. о., ТК, Решение № 173/30.10.2009 г. по т.д. № 455/2009 г. на ВКС, ТК, II т. о. В

случая заплащането от застрахователя по имуществената застраховка „Каско“ е извършено на 18.04.2016 г. за сумата от 393,80 лева, представляваща застрахователно обезщетение /видно от разходен касов ордер на л.26 от делото/, а на 26.02.2016 г. е заплатена сумата за репатриране /видно от платежно нареждане на л. 27 от делото/. Следователно по делото е установено, че ищецът е изплатил сумата за репатриране на автомобила на 26.02.2016 г., а заявлението за издаване на заповед по [чл. 410 ГПК](#) за посочената сума е подадено на 09.04.2021 г. Давността би изтекла на 26.02.2021 г., но в случая следва да се съобрази разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение /ЗМДВИП/ в първоначалната редакция /ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г./, считано от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждат задължения за частноправните субекти, с изключение на сроковете по НК и ЗАНН. Съгласно [§ 13 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за здравето](#) /обн. в ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г./ „сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на [този закон](#) в „Държавен вестник“. Ето защо давностният срок за предявяване регресния иск на застрахователя е започнал да тече на 26.02.2016 г. като за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. давностният срок е бил спрян. Тъй като поначало приложимият 5 – годишен срок е следвало да изтече на 26.02.2021 г., но течението на същия е спряно за период от 68 дни, то при съобразяване обстоятелствата на процесния казус давностният срок е следвало да изтече на 05.05.2021 г. Доколкото заявлението за издаване на заповед за изпълнение е депозирано на 09.04.2021 г., т.е. преди тази дата, то релевираното възражение за изтекла погасителна давност се явява неоснователно.

Ищецът претендира заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва на основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за периода от 18.05.2016 г. до 09.04.2021 г. По делото е представена покана, която е била връчена на ответника на 12.05.2016 г. Следователно акцесорната

претенция се явява установена в своето основание за исковия период. Погасителната давност за вземането за лихви е тригодишна по [чл. 111, б. "в" ЗЗД](#). Поради това погасени по давност са вземанията за лихви, възникнали преди повече от 3 години назад, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК в съда– 09.04.2021 г. Поради изложеното възникналите преди 09.04.2018 г. вземания на ищеца за лихви са погасени по давност. Ето защо претенцията по чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД е основателна до размер от 136,24 лв., определен по реда на чл. 162 ГПК, за периода от 09.04.2018 г. до 09.04.2021 г.- датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

По отношение на обратните евентуални искове:

Тези искове са предявени като евентуални от страна на ответника Столична община, като подпомагана страна, срещу подпомащата - „Пътища и съоръжения“ ЕАД в случай, че решението по главните искове ще бъде неблагоприятно за него. Тъй като това условие в случая се е сбъднало, обратните искове подлежат на разглеждане по същество.

В рамките на настоящия казус за ангажиране на договорната отговорност на третото лице – помагач, следва да се установи както наличието на договорното правоотношение между тези страни, така и че конкретният необезопасен и несигнализиран общински път попада в участък от пътя, който е бил включен в предметния обхват на договора, респ. че изпълнителят е бил задължен да извърши ремонтни дейности и дейности по поддръжка именно на този участък от процесната улица.

По делото се установява, че с договор №СО15-РД-55-241/27.04.2015 г. „Пътища и съоръжения“ ЕАД се е задължило в периода от 27.04.2015 г. до 27.04.2017 г. да извършва на територията на Столична община, IV-та зона, включваща райони „Оборище, Сердика, Подуене и Нови Искър“ дейностите по поддръжане и текущ ремонт на уличната мрежа и пътните съоръжения. Съгласно чл. 1 от договора изпълнителят се е задължил да извърши определено ниво на поддръжане на булеварди и улици, посочени в списък Приложение 11 от договора /чл. 1, ал. 1, т. 1/, а за цялата останала част от уличната мрежа, в обхвата на зоната и извън този списък, да извършва дейности по поддръжка и текущ ремонт на база конкретни възлагания при необходимост /чл. 1, ал. 1, т. 2/. Следователно според клаузите на чл. 1.1.1. и

чл. 1.1.2 обхватът на договора включва 2 групи обекти, а именно: улици и булеварди, посочени в списък Приложение № 11, чието поддържане се осъществява на база определени показатели за изпълнение и ниво на поддържане – арг. т. 1 на чл. 1, ал. 1, както и останалата част от уличната мрежа, включена в обхвата на зоната и извън списъка по Приложение № 11, но само на база конкретни възлагания при необходимост – арг. т. 2 на чл. 1, ал. 1. Съгласно чл. 1, ал. 2 от договора дейностите по поддръжка обхващат текущ ремонт и поддържане на пътните настилки; полагане на пътна маркировка, дейностите по изработване, монтаж и поддръжка на пътни знаци, пътеуказателна сигнализация, улични табели и др. средства за вертикална сигнализация, ремонтно- възстановителни дейности при аварийни ситуации, отстраняване на проявени дефекти през гаранционните срокове и др. Съгласно чл. 2, ал. 1 от договора поддържането на пътя е дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение, като текущото поддържане включва и ремонт на отделни разрушения на пътното платно- дупки, пукнатини, пропадане, обрушени ръбове и др. /чл. 2, ал.2, т. 2/. На следващо място, при анализ на предвидените в чл. 4 от договора условия се налага извод също така, че страните са предвидили различен ред за плащане в зависимост от това дали става въпрос за заплащане на дейностите по чл. 1, ал. 1, т. 1 или на тези по чл. 1, ал. 1, т. 2 от договора, като в първия случай възнаграждението се дължи ежемесечно /чл. 4, ал. 1/, а във втория случай съобразно разчетите на годишния бюджет и се извършва за количество на действително извършените и приети работи по договорените единични цени, посочени в приложение към договор. Съгласно чл. 9, ал. 2 от договора изпълнителят е поел задължение за периодични проверки на нивото на обслужване на пътя за дейностите по чл. 1, ал. 1, т. 1, т. е. за улиците и булеварди, посочени в списъка, като честотата на проверките е поне веднъж на месец за ниво А, Б и В. В клаузата на чл. 12, ал. 1, т.15 от договора също така е предвидено задължение за инспектиране от страна на изпълнителя на района, предмет на поръчката, както и да набира актуална информация за състоянието на улиците и пътните съоръжения, за необходимите ремонти и да представя на възложителя ежемесечно справка за същите до 15-то число на месеца. Изпълнителят е длъжен също така да следи за извършване от страна на експлоатационните дружества или други дружества на ремонтни работи, свързани с нарушаване целостта на

настилките в обхвата на района и състоянието на отводнителните съоръжения, осигуряващи режим на нормална експлоатация на уличните платна и да контролира съвместно с районните администрации качествено възстановяване на пътните настилки след приключване на ремонта /чл. 12, ал. 1, т. 17 от договора/. А в чл. 12, ал. 1. т. 19 е предвидено, че изпълнителят няма право да се позове на незнание или непознаване на обекта, предмет на договора, като съгласно чл. 20, ал. 3 от договора изготвянето, поддържането и актуализирането на информацията за състоянието на всички улици, общински пътища и пътни съоръжения в съответния район е за сметка на изпълнителя. В раздел XI, чл. 18, ал. 3 от договора страните са уговорили, че при причиняване на ПТП и/или щета в резултат на неизпълнение или некачествено изпълнение на предмета на договора, както и на всички нормативни и технически изисквания, които следва да се спазват при изпълнение на договора, изпълнителят носи пълна имуществена отговорност за причинените вреди.

В случая, съдът намира, че с оглед данните в представеното Приложение № 11, съдържащо изброяване на улици и булеварди от пътната мрежа на IV зона /от № 1 до № 54/, се налага несъмнения извод, че мястото на настъпване на ПТП от 20.01.2016 г. попада в обхвата на приложение №11, посочено под № 39, а именно бул. „Ботевградско шосе- от бул. Ситняково до ул. Летоструй“, респ., че на основание чл. 1, ал. 1, т. 1 от договора от 27.04.2015 г., изпълнителят „Пътища и съоръжения“ ЕАД е бил задължен да извършва ежесечно текущо и превантивно поддържане именно на този пътен участък. Установено е, че процесното ПТП е настъпило след попадане на увредения автомобил в небезопасна и несигнализирана дупка, находяща се на пътното платно в гр. София, на кръстовището с бул. Мадрид при извършване на ляв завой към бул. „Ботевградско шосе“. Без значение в случая от къде започва бул. „Ботевградско шосе“, т.е. от кръстовището, където се събират бул. „Ситняково“, бул. „Ген. Д. Николаев“ и бул. „Мадрид“, или след това кръстовище – с оглед уточнението на вещото лице, направено в о.с.з. на 17.06.2022 г. Това е така, защото процесното ПТП е настъпило след попадане на увредения автомобил в небезопасна и несигнализирана дупка, находяща се на пътното платно в участъка между бул. „Ситняково“ и ул. „Лутоструй“, който участък несъмнено влиза в предметния обхват на процесния договор съгласно приложение № 11 към договора.

Следва да се отбележи, че това обстоятелство също така е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК с доклада по делото, който е приет без възражения от страните в първо по делото съдебно заседание.

Няма съмнение също така, че наличието на каквито и да е препятствия, неравности, дупки и пр., които застрашават безопасността на движението и съответно са в състояние да причинят увреждания на пътните превозни средства при движението им по общинските пътища, които са в предметния обхват на процесния договор /които вреди несъмнено имат характера на предвидими/, представлява неизпълнение на договорните задължения на „Пътища и съоръжение“ АД. Подписването на протокол между Столична община и фирмата- изпълнител с отразяване, че обектът е приет след извършени СМР, не води до различен от горния извод на съда, доколкото с официален документ – протокол за ПТП, и събраните гласни доказателства чрез разпита на св. И., се установява досежно процесния пътен участък „Пътища и съоръжения“ ЕАД да не е изпълнило договорното си задължение за текущо и превантивно поддържане на процесния пътен участък в срока на договора /виж и чл. 6, ал. 2, т. 1 от договора, съгласно който дейностите по поддържане, необходими за поддържането на уличната мрежа в съответствие с нивото на поддържане следват дейностите по възстановяване/ремонт и се възнаграждават с ежемесечни фиксирани суми по време на целия период на действие на договора/. Ето защо са неоснователни възраженията на ответника по обратните иски за точно изпълнение на договора.

Независимо от гореизложеното отговорността на изпълнителя по договора произтича също така и от неизпълнение на договорните задължения на ответника да инспектира за своя сметка района, предмет на възлагане, да набира актуална информация за състоянието на улиците и пътните съоръжения и необходимостта от извършване на ремонти, както и да представя на възложителя ежемесечно съответната справка /чл. 9, ал. 2, чл. 12, ал. 1, т. 15 и чл. 20, ал. 3 от договора/. В случая ответникът по обратните иски, чиято е тежестта на доказване, не е установил да е изпълнил задължението си да следи за текущото състояние на пътната настилка на процесния пътен участък и да информира в установените в договора срокове за необходимостта от извършване на ремонт на този пътен участък, станал причина за реализиране на процесния инцидент. С горесцитираните клаузи от

договора страните са постигнали съгласие изпълнителят да информира възложителя за необходимостта от извършване на ремонти в целия район, попадащ в териториалния обхват на договора. Съгласно изричната клауза на чл. 12.1.19 от процесния договор изпълнителят няма право да се позове на незнание или непознаване на обекта, предмет на договора, т. е. не е налице основание да се приеме, че в случая изпълнителят няма да отговаря за вреди пред възложителя, тъй като не му е била известна необходимостта от извършване на ремонт на конкретния пътен участък на кръстовището с бул. Мадрид, към 20.01.2016 г. Ето защо и с оглед предвидената в чл. 18, ал. 3 от договора изрична отговорност на изпълнителя в случаи на причиняване на ПТП и/или възникване на щета в резултат на неизпълнение или некачествено изпълнение на задълженията му, включени в предмета на договора, то и предявените обратни иски са доказани в своето основание.

Предвид гореизложеното настоящият състав приема, че са налице всички елементи от правопораждащия договорната отговорност на ответника фактически състав по [чл. 79, ал.1](#), пр.2, вр. [чл. 82 ЗЗД](#). Същевременно заплатените от ответника Столична община главница и лихва по настоящото дело ще съставляват претърпяна загуба за него, в резултат неизпълнението на сключения между него и ответника по обратните иски договор, поради което последният следва да бъде осъден в условията на евентуалност да заплати на Столична община сумите, които общината е осъдена да заплати на ищеца- застраховател. По своята правна характеристика предявяването на обратен иск по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК представлява последващо обективно съединяване на иски при условията на положителна евентуалност. В този смисъл доколкото уважаването на главния иск се явява една от предпоставките за уважаване на евентуалния, наред със специфичните за същия предпоставки, то последица от успешното предявяване на първия е именно създаването на условно изпълнително основание, т.е. ако и доколкото първоначалният ответник изпълни задължението си към ищеца.

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл.78, ал.1 ГПК на ищеца по главните иски следва да се присъдят своевременно поисканите разноси за производството съразмерно на уважената част от исковите в общ размер на 427,57 лв. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца и направените разноси в заповедното

производство по гр. дело №20213/2021 г. по описа на СРС, ГО, 170 с-в в размер на 64,13 лв. за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ищеца следва да бъде осъден да заплати на ответника по главните искове направените разноски в размер на 14,49 лв., за юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал. 10 ГПК третото лице – помагач няма право на разноски по главните искове. Когато е предявен и разгледан обаче обратен иск, по спора само между насрещните страни по него, отговорността за разноските се разпределя според качеството им по обратния иск, предвид резултата по него. Ето защо на основание чл. 78, ал. 1 ГПК за уважената част от разгледаните обратни искове ответникът по тях следва да заплати на Столична община направените от него разноски в размер на 128,27 лв.

Водим от горното Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ №2, срещу Столична община, гр. София, ул. „Московска“ № 33, искове с правно основание чл.415, ал.1, вр. чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.213, ал.1 КЗ /отм./, вр. чл.49, вр. чл.45, ал.1 ЗЗД, съотв. чл.86, ал.1 ЗЗД, че Столична община дължи на ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД сумата от **447,13 лв.** /четиристотин четиридесет и седем лева и тринадесет ст./ - представляваща изплатено застрахователно обезщетение за настъпили имуществени вреди на л.а. „БМВ“, модел „330“ с рег.№СВ 1358 АА, по щета № 10016030101856, образувана при ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по гр. дело №20213/2021 г. по описа на СРС, ГО, 170 с-в – 09.04.2021 г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от **136,24 лв.** /сто тридесет и шест лева и двадесет и четири ст./ – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 09.04.2018 г. до 09.04.2021 г., като ОТХВЪРЛЯ исковите с правно основание чл.415, ал.1, вр. чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.213, ал.1 КЗ /отм./, вр. чл.49, вр. чл.45, ал.1 ЗЗД, съотв. чл.86, ал.1 ЗЗД за разликата над 447,13 лв. до 455,80 лв. –изплатено застрахователно обезщетение по щета № 10016030101856, както и за

разликата над 136,24 лв. до 226,40 лв.– обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 18.05.2016 г. до 08.04.2018 г.

ОСЪЖДА „ПЪТИЩА И СЪОРЪЖЕНИЯ“ ЕАД, ЕИК 121559474, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Витоша, ул. „Евлия Челеби“ № 58 да заплати на СТОЛИЧНА ОБЩИНА, гр. София, ул. „Московска“ № 33, на основание [чл. 219, ал.3 ГПК](#), вр. [чл. 79, ал. 1, пр. 2 ЗЗД](#), вр. [чл. 82 ЗЗД](#) сумата от **583,37 лв.** /петстотин осемдесет и три лева и тридесет и седем ст./, представляваща обезщетение за вреди, произтичащи от неизпълнение на задължения на „ПЪТИЩА И СЪОРЪЖЕНИЯ“ ЕАД по Договор №СО15-РД-55-241/27.04.2015 г. с предмет „Извършване на дейности по поддържане и текущ ремонт на уличната мрежа и пътните съоръжения в райони Оборище, Сердика, Подуене и Нови Искър“, изразяващи се в изплатените по главните икове на ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК 121076907 застрахователно обезщетение в размер на 447,13 лв. и обезщетение за забава в размер на 136,24 лв. за периода 09.04.2018 г. -09.04.2021 г., както и на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) сумата **128,27 лв.** /сто двадесет и осем лева и двадесет и седем ст./- разноски по обратните икове, **ПРИ УСЛОВИЕ**, че подпомаганата страна Столична община изпълни главните задължения да заплати на ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД, присъдените с настоящото решение суми по главните икове, като **ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ** иковете за разликата над 583,37 лв. до 682,20 лв.

ОСЪЖДА Столична община, гр. София, ул. „Московска“ №33, да заплати на ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ №2, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК направените разноски в исковото производство в общ размер на 427,57 лв. /четиристотин двадесет и седем лева и петдесет и седем ст./ и направените разноски в заповедното производството по гр. дело №20213/2021 г. по описа на СРС, ГО, 170 с-в, в общ размер на 64,13 лв. /шестдесет и четири лева и тринадесет ст./.

ОСЪЖДА ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ №2 да заплати на Столична община, гр. София, ул. „Московска“ №33, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК направените разноски в исковото производство в размер на 14,49 лв. /четиринадесет лева и четиридесет и девет ст./

Решението в частта му по главните иски е постановено при участието на привлечено от ответника трето лице-помагач „ПЪТИЩА И СЪОРЪЖЕНИЯ“ ЕАД, ЕИК 121559474.

Решението по евентуалните обратни иски подлежи на принудително изпълнение след представяне на доказателства за изпълнение на задълженията на СТОЛИЧНА ОБЩИНА по главните иски.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Софийски районен съд: _____